

योएल ग्रंथ

लेखक : योएल संदेष्टा

काळ : ख्रिस्त पूर्व ८५० च्या आसपास लिहिले गेले.

भयानक संकट आणि पश्चात्तापाचे आवाहन (योएल १)

योएल (पथूएलचा पुत्र) या संदेष्ट्याने (लेखक) लिहिलेले हे पुस्तक, साधारणपणे ख्रिस्तपूर्व ८५० च्या आसपास लिहिले गेले, ज्यामुळे हा जुन्या करारातील सर्वात आधीच्या संदेष्ट्यांमध्ये गणला जातो. हे पुस्तक इसाएल, विशेषत: यहूदा, या राष्ट्रावर आलेल्या एका अभूतपूर्व संकटाने सुरु होते, ज्याला परमेश्वराचा दिवस असे म्हटले आहे.

सुरुवातीला, योएल वृद्धांना (नेत्यांना) आणि देशातील सर्व रहिवाशांना असाधारण घटना ऐकण्यासाठी कान देण्याचे आवाहन करतो आणि ती पिढ्यानपिढ्या कळवावी (योएल १:२-३) असे सांगतो. हे संकट म्हणजे टोळधाडीची भयानक आपत्ती आहे, जी चार टप्प्यांत वर्णन केली आहे: कुरतडणारे टोळ, झुंडींनी येणारे टोळ, चाटून खाणारे टोळ, आणि अधाशी टोळ (योएल १:४). या चार प्रकारच्या टोळांनी शेतीत शिल्लक राहिलेले सर्व उत्पन्न पूर्णपणे नष्ट केले.

या आपत्तीमुळे संपूर्ण देशात अन्न, नवा द्राक्षारस, आणि तेल यांचा क्षय झाला, परिणामी आनंद व उत्साह नष्ट झाला (योएल १:१०-१२, १६). योएल या संकटाचे वर्णन एका बळकट व असंख्य राष्ट्राने केलेल्या हल्ल्यासारखे करतो, ज्यांचे दात सिंहाच्या दातांसारखे आहेत (योएल १:६). या नासाडीमुळे केवळ मनुष्यच नव्हे, तर शेतातील पिके, द्राक्षीचा वेल, अंजिराचे झाड, आणि रानातील कुरणेही अग्नीने खाऊन टाकल्यामुळे गुरेढोरेही धापा टाकत आहेत (योएल १:१९-२०).

या भ्यानक परिस्थितीला तोंड देण्यासाठी योएल लोकांना उपवास, आक्रंदन आणि शोक करण्याचे आवाहन करतो. याजकांनी गोणपाट नेसून, देवाच्या मंदिरात अन्नार्पण व पेयार्पण बंद झाल्यामुळे (योएल १:९, १३) वेदीजवळ रुदन करत रात्र घालवावी, असे स्पष्ट निर्देश दिले आहेत. या टोक्ठाडीच्या भ्यानकतेतून परमेश्वराचा विनाशमय दिवस जवळ येत असल्याची भीती लोकांना जाणवते (योएल १:१५).

सार्वकालिक आशा आणि आत्म्याचे अभिवचन

(योएल २-३)

योएल २ मध्ये, संदेष्टा लोकांना कर्णा वाजवून परमेश्वराचा दिवस येऊन ठेपला आहे याची जाणीव करून देतो (योएल २:१). हे संकट अंधाराचा व औदासिन्याचा दिवस आहे, ज्यात सूर्य व चंद्र काळे पडतील आणि तारे प्रकाशण्याचे थांबतील (योएल २:१०). या संकटातून बचावण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे मनःपूर्वक पश्चात्ताप.

❖ देवाच्या दयेचे आणि पुनर्संघटनेचे अभिवचन

परमेश्वर लोकांस सांगतो, "आता तरी" तुम्ही मनःपूर्वक माझ्याकडे वळा; "आपली वस्त्रे नव्हे, तर हृदये फाडा" (योएल २:१२-१३). या कठोर आवाहनामागे देवाचा दयाळूपणा आहे, कारण तो कृपाळू, कनवाळू, मंदक्रोध, दयासागर आहे आणि अरिष्ट आणल्याबद्दल त्याला वाईट वाटू शकते. लोक पश्चात्ताप करतील तेव्हा परमेश्वर उत्तरेकडून आलेल्या शत्रूचा (टोक्ठाडीचा) नाश करेल आणि लोकांना आशीर्वाद दर्दील (योएल २:१८-२०). या कृपेमुळे देवाने खाललेल्या वर्षाच्या उत्पन्नाची भरपाई करून देण्याचे वचन दिले (योएल २:२५). यानंतर लोक भरपूर अन्न खाऊन तृप्त होतील आणि "माझी प्रजा कधीही लज्जित होणार नाही" (योएल २:२६-२७).

❖ पवित्र आत्म्याचा वर्षाव (योएल २:२८-३२)

टोक्ठाडीवरील विजयानंतर आणि भौतिक समृद्धीच्या पुनर्संघटनेनंतर योएल एक भव्य आध्यात्मिक भविष्याची घोषणा करतो: "हयानंतर असे होईल की, मी मनुष्यमात्रावर आपल्या आत्म्याचा वर्षाव करीन." या महान घटनेत:

- पुत्र व कन्या संदेश देतील (भविष्यवाणी करतील).
- वृद्धांना स्वप्ने पडतील.
- तरुणांना दृष्टांत होतील.
- दास व दासी यांसारख्या सामान्य लोकांवरही आत्म्याचा वर्षाव होईल. योएल स्पष्ट करतो की, परमेश्वराचा महान दिवस येण्यापूर्वी ही चिन्हे (रक्त, अग्नी, धुराचे लोळ) आकाशात व पृथ्वीवर दिसतील. जे कोणी परमेश्वराचा धावा करतील, ते तरतील (योएल २:३२).

❖ राष्ट्रांचा न्याय आणि सार्वकालिक मुक्ती (योएल ३)

अंतिम अध्यायात देवाचा राष्ट्रांवरचा न्याय आणि यहूदाची शाश्वत सुटका यावर लक्ष केंद्रित केले आहे. परमेश्वर यहूदा व यरुशलेम ह्यांचा बंदिवास फिरवील (योएल ३:१). तो सर्व राष्ट्रांना यहोशाफाट खोन्यात जमा करून त्यांच्यावर दावा मांडीन, कारण त्यांनी देवाच्या लोकांना पनाला लावले आणि त्याच्या वतनाची वाटणी केली (योएल ३:२-३). परमेश्वर त्यांच्या पापाचा बदला त्यांच्याच माथी मारणार आहे (योएल ३:४, ७).

राष्ट्रांना युद्धाची तयारी करण्यास सांगितले आहे ("तुमचे फाळ ठोकून त्यांच्या तलवारी बनवा" - योएल ३:१०), पण हा न्याय परमेश्वराकडून होईल. निर्णयाच्या खोन्यात सर्व दुष्टांचा न्याय होईल, कारण "लोकांची दुष्टाई फार आहे" (योएल ३:१४). यानंतर, परमेश्वर सीयोन डॉंगरावर वस्ती करेल (योएल ३:१७), यहूदा सर्वकाळ वसेल आणि यरुशलेम पवित्र स्थळ होईल, जिथून परके येणार-जाणार नाहीत. या नवीन युगात पर्वतावरून नवा द्राक्षारस आणि टेकड्यांवरून दूध वाहील (योएल ३:१८), ज्यामुळे शांती आणि मुक्ती मिळेल.